

OBSAH

Predhovor Ľubomíra Vajdičku	7
Deus ex machina	19
FUN(e)BRAK s. r. o.	57
Moja mama mala brata	97
Partybr(e)akers	123
Cirkus (alebo Ako zabíjať Láskou)	169
Červená princezná	201
Einsteinova žena	239
Slovo Váľkovo	277
Patrik Lančarič: PAVLAC & LANČARIČ	321
Súpis	341

SCÉNA I. – ĎALEKOHĽAD 1

Vojde Hvezdár a oslovuje divákov.

HVEZDÁR: Toto kedysi nebol môj ďalekohľad. Ale teraz už to je môj ďalekohľad. Hviezdy si cezeň môžem prezerat'. Väčšie alebo menšie. Aj Mesiac si môžem. Prezerat'. Môžem. (*Pauza.*) Môžem, ale neprezerám. Za prezeranie sa platí. Mne sa platí. Sám sebe neplatím. Aj tak by som nemal z čoho. (*Oslovuje divákov.*) Nechcete sa pozrieť?! Pozrieť?! Hviezdy, Mesiac, hviezdy, hviezdy, hviezdy, hviezdy... Hviezd je strašne veľa. Úplne plná obloha. A Mesiac je len jeden. Taký celkom, taký jeden malý Mesiac. Jeden. Malý. (*Pauza.*) Mohol by byť väčší. Naozaj. Keby ste sa pozreli. Nechcete sa pozrieť?! Pozrieť?! Prečo nechcete?! Peniaze. Pch. Ale tie hviezdy. Viete koľko ich je?! Neviete?! Cha! Ani ja to neviem, ale ten ďalekohľad. (*Pauza.*) Takto: „Taký maličký chrúst s maličkou trubičkou a ako blízko odrazu môže byť k tej diere tam hore.“ Nič?! Nezabralo. Teda inak: „Romantika, slečna, kuk do ďalekohľadu, kuk do očka, kuk, kuk...“ Nič?! Chladný ako psí čumák. Pozrite sa, pozrite sa! (*Pauza. Zničený si sadne.*) Nemáte aspoň niekedy taký neobyčajný pocit, keď sa tam pozeráte? Hmm. (*Pauza.*) Celkom... neobyčajný... Hmm. (*Pauza.*)... Grandiózny... Áno! Multibizarný! Áno! Megamentálne metafyzický! ÁNO! To je ono!!! Naozaj sa nechcete pozrieť?! Ani vy?! Vy?! Vy?! VY?!!! Vy nie! A Vy?! Vy?! Vy?! Vy sa chcete?! Prosím? Nemáte peniaze. Ani ja nemám peniaze. Ale ja potrebujem peniaze. Ďalekohľad nepredám. Nič iné nemám. Nič. Romantika. Chruští. Hviezdy. Mesiac...

DIVÁK: Nepredáte.

HVEZDÁR: Nemôžem. Len pohľad.

DIVÁK: Ešte nikdy, nikdy v živote som sa cez taký ďalekohľad nepozeral.

HVEZDÁR: Nuž... Tak dvadsať.

DIVÁK: Nikdy, nikdy v živote som sa cez taký nádherný ďalekohľad nepozeral na hviezdy, na Mesiac...

HVEZDÁR: No áno, veď teda áno, rozumiem, áno, tak teda desať, áno?

DIVÁK: Nikdy, nikdy v živote... To musí byť neobyčajný pocit, nie?

HVEZDÁR: Áno!

DIVÁK: Celkom neobyčajný!

HVEZDÁR: Áno!

DIVÁK: Grandiózny!

HVEZDÁR: Áno! Grandiózny! Áno! Multibizarný!

Moja mama mala brata

Hra o zraku

*Monodráma pre dvoch hercov,
či lepšie povedané – „stereodráma“*

Bol to deň ako každý iný. Kráčal som pri svojom bicykli po korze, keď ma zrazu zastavil môj kamarát Majo Labuda. A rovno sa ma spýtal, či by som pre neho a jeho otca nenapísal divadelnú hru. Že už sa mu nechce stále hrať tie komické postavičky, ktoré mu síce idú a aj ľudí bavia, ale jeho už ako herca nenapĺňajú. Chcel čosi viac. Ja som chvíľu mlčal. A potom som povedal, že áno, prečo nie. O pár mesiacov nato sa v premiérovom obsadení objavili na javisku práve:

Marián Labuda starší a Marián Labuda mladší

a aby som bol dôsledný, aj Glenn Close. Hoci len na fotografii.

Slovo Vádkovo

*(fiktívny dialóg na hrane priepasti
alebo pokus hľadať argument)*

PRÍSLUŠNÍK: A nebol to vlastne trochu kalkul?

VÁLEK: Dávam len možnosť myslieť si, že táto báseň môže byť i lož i čistý štít. Každý si môže vybrať!

PRÍSLUŠNÍK: Ja nie som až taký múdry, súdruh minister.

VÁLEK: Tak potom prečo hovoríte o kalkulke?

PRÍSLUŠNÍK: Akoby ste už vtedy dali možnosť tým inteligentnejším odo mňa premýšľať nad tým, že celé toto vaše Slovo ste vlastne nemuseli myslieť vážne!

VÁLEK: To by bol alibizmus.

PRÍSLUŠNÍK: A bol?

VÁLEK: Intelekt je dar. Talent je dar. Spojiť intelekt s talentom, znamená dostať šancu posunúť sa ďalej. Tam, kam iní nemajú prístup.

PRÍSLUŠNÍK: Napríklad na štvrté poschodie hotela Carlton dnes?

VÁLEK: Vy ste strašne drzý!

PRÍSLUŠNÍK: Ja viem. Preto je básnik ako vy dvadsať rokov ministrom komunistickej vlády a milovník poézie ako ja dvadsať jeden rokov technik audiozáznamov Štátnej bezpečnosti. A možno vám raz práve ja pomôžem k tomu, aby vás rehabilitovali...

VÁLEK: *(zasa sa rozosmeje, ale potom sa zháči)* Zdá sa mi, že viete niečo, čo ja nie! A to ma vždy obdivovali za moju schopnosť odhadnúť, čo sa môže stať, moju schopnosť taktizovať a správne sa rozhodnúť...

PRÍSLUŠNÍK: Účelne ešte neznamená správne.

VÁLEK: Nebavíme sa predsa o morálke.

PRÍSLUŠNÍK: A o čom inom než o morálke sa môžeme baviť, keď hovoríme o vašom Slove?!

VÁLEK: Nudíte ma!

PRÍSLUŠNÍK: Vy mňa nie. A to si píšete, že viem niečo, čo vy neviete.

VÁLEK: Napríklad?

PRÍSLUŠNÍK: Napríklad, že tie kropiace vozidlá už v daždi nebudú kropiť len stromy.

VÁLEK: Chcete tým povedať, že budú striekať do ľudí...?

PRÍSLUŠNÍK: A nebude lepšie, ak sa predsa len budeme baviť o vašej poézii? Zhromaždenie sa ešte nezačalo...

Tma – hudba.